

Arrest

nr. 243 124 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 maart 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft deze beslissing bevestigd in zijn arrest van 27 oktober 2017 (RvV 27 oktober 2017, nr. 194 482).

Op 30 maart 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 2 mei 2017 dient de verzoeker bij de Raad een beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2017.

Bij 's Raads arrest nr. 198 005 van 16 januari 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues) vernietigd.

Op 19 juni 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 juli 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 234 621 van 30 maart 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 29 juli 2019 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 234 622 van 30 maart 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 20 april 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk verklaard. Het betreft de huidige bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 mei 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

N. B., B. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Kameroen

geboren te L. (...) op (...).1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.10.2013 omdat betrokkene afstand deed van zijn asielprocedure. Op datum van 01.12.2014 werd betrokkene door onze diensten gerepatrieerd naar Spanje. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.10.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) afgeleverd op 28.11.2017 werd op 18.01.2018 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat omdat er geen rekening gehouden werd met het familiaal leven van betrokkene. Huidige beslissing gaat dan ook niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De bevoegde dienst zal overgaan tot de aflevering van een nieuwe beslissing 13qq. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan zes maanden voor de eerste en twee jaar en bijna twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij gedoogd werd op het grondgebied en er dus strikt genomen niet onwettig zou verblijven zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats. Betrokkene verwijst in dit kader naar de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) van 28.11.2017 omdat er bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezinsleven. Echter, het loutere feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.01.2018 is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft de intrekking van het bevel om het grondgebied niet tot gevolg dat het verblijf van betrokkene wettig werd. Integendeel, betrokkene verblijft illegaal in België na het afsluiten van zijn asielprocedure op 30.10.2017. Betrokkene beroept zich dus op het feit dat hij gedoogd zou zijn in België in de periode vanaf 18.01.2018. Allereerst merken we op dat dit een zeer korte periode betreft. In deze periode was betrokkene niet in het bezit van enig proceduredocument dat zou kunnen leiden tot de overtuiging dat hij strikt genomen niet onwettig zou verblijven. Betrokkene verbleef wel degelijk onwettig op het Belgische grondgebied daar alle lopende (en schorsende) procedures negatief afgesloten waren, de laatste reeds op 30.10.2017. Ook het gezinsleven van betrokkene vormde geen reden om aan te nemen dat betrokkene gedoogd werd. Zijn zoon, op wiens legale verblijf betrokkene zich baseert, beschikt niet over enig verblijfsrecht. Zijn zoon heeft op geen enkel moment onbeperkt verblijfsrecht of zelfs maar tijdelijk verblijfsrecht gehad en dit tot op heden. In de periode waarin betrokkene meent dat hij gedoogd werd, was zijn zoon evenmin in het bezit van enig recht op verblijf. Bovendien dienen we op te merken dat zelfs indien betrokkene strikt genomen niet in onwettig verblijf zou geweest zijn, dit element een terugkeer naar zijn land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat hij gedurende twee jaar dacht dat hij niet strikt onwettig zou verblijven in België een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Zeker gezien de vaststelling dat zijn zoon evenmin over enig verblijfsrecht beschikte in deze periode. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw W. S., A. M. (...) (R.R. xxx), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat zij samen een zoon hebben, N. A. C. (...), die over legaal verblijf zou beschikken omdat hij de situatie van zijn moeder zou volgen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zijn zoon niet over verblijfsrecht in België beschikt. Mevrouw W. (...) verkreeg haar verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar Belgisch kind B.-B. N. N. (...) maar het kind N. A. C. (...) maakte geen deel van deze beslissing en verkreeg dus ook geen verblijfsrecht. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het legale verblijf van zijn zoon, daar deze niet over enig verblijfsrecht beschikt. Dit blijkt overduidelijk uit het feit dat de aanvraag gezinshereniging, ingediend door zijn zoon op 09.12.2019 in functie van zijn moeder, werd geweigerd op 03.03.2020 en dat mevrouw W. S. (...) een bevel tot terugbrenging betekende op 09.03.2020.

Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM en stelt dat de Staat een billijke afweging moet maken tussen de concurrerende belangen van het individu en van het algemeen belang. Hij haalt aan dat een uitwijzing een onoverkomelijke hinderpaal vormt en het uit elkaar vallen van zijn gezin betekent. Een uitwijzing zou volgens betrokkene een definitieve scheiding veroorzaken. Allereerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw W. (...) samen met hun zoon A. C. (...) in België aankwam op 09.12.2012. Betrokkene zelf kwam pas op datum van 25.06.2013 naar België. Betrokkenen bleken aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden van elkaar zijn zonder ernstig nadeel. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op datum van 17.11.2014 weerhouden werd in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas van waaruit hij op 01.12.2014 gerepatriëerd werd naar Spanje. Pas op 04.09.2015 kwam betrokkene opnieuw naar België. Weerom tonen betrokkenen dus aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende enige tijd gescheiden te leven zonder ernstig nadeel. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat dit niet opnieuw mogelijk zou

zijn. We wijzen er verder nog op dat zijn zoon niet over enig verblijfsrecht beschikt in België, dat zijn partner eveneens over de Kameroense nationaliteit beschikt en hem dus eventueel kan vergezellen, temeer daar zij niet tewerkgesteld is. Ook het Belgische kind van zijn partner kan hen eventueel vergezellen naar Kameroen, het hebben van de Belgische nationaliteit maakt reizen naar Kameroen niet onmogelijk. Verder merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. We merken tevens op dat mijnheer kan terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk in Kameroen, dat bestaat uit zijn minderjarige zoon (°2003), zijn moeder, twee broers en drie zussen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn banden met zijn land van herkomst verwaterd zouden zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Kameroen, waar hij geboren en getogen is. Uit de verklaringen van betrokkene afgelegd tijdens zijn asielprocedure blijkt dat mijnheer kan terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk in Kameroen, dat bestaat uit zijn minderjarige zoon (°2003), zijn moeder, twee broers en drie zussen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekend voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat hij nooit in aanraking is gekomen met de gerechtelijke of politieke autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van integratie (met name het feit dat hij zich ondertussen goed geïntegreerd zou hebben, dat hij vloeiend Frans zou spreken, dat hij niet ten laste zou vallen van de Belgische samenleving, dat hij zeer werkbereid zou zijn en dat hij zeer waarschijnlijk kort na zijn verblijfsmachtiging een job zal vinden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn integratie.
(...)"*

Op 21 april 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van het gezag van gewijsde van het arrest met nummer 234 621 van 30 maart 2020 en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

In de thans bestreden beslissing stelt verweerder dat de vernietiging in het arrest van uw Raad van 16.01.2018 met nummer 198.005 van het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker van 30.03.2017, niet de basis kan vormen van buitengewone omstandigheden die moeten worden aangetoond om de aanvraag op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de feitelijke verblijfplaats van verzoeker te kunnen indienen.

Verweerder begint de bestreden met het procedureverloop tot op heden te schetsen:

"(...) Het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) afgeleverd op 28.11.2017 werd op 18.01.2018 vernietigd omdat er geen rekening gehouden werd met het familiaal leven van betrokkene. Huidige beslissing gaat dan ook niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De bevoegde dienst zal overgaan tot de aflevering van een nieuwe beslissing 13qq. (...)"

Verweerder argumenteert daarna waarom volgens hem de vernietiging van dit bevel en het uitblijven van een nieuw bevel nadien niet mag worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij gedoogd werd op het grondgebied en er dus strikt genomen niet onwettig zou verblijven zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats. Betrokkene verwijst in dit kader naar de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) van 28.11.2017 omdat er bij het nemen van deze beslissing geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven. Echter, het loutere feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.01.2018 is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft de intrekking van het bevel om het grondgebied (sic) niet tot gevolg dat het verblijf van betrokkene wettig werd. Integendeel, betrokkene verblijft illegaal in België na het afsluiten van zijn asielprocedure op 30.10.2017. Betrokkene beroept zich dus op het feit dat hij gedoogd zou zijn in België in de periode vanaf 18.01.2018. Allereerst merken we op dat dit een zeer korte periode betreft. In deze periode was betrokkene niet in het bezit van enig proceduredocument dat zou kunnen leiden tot de overtuiging dat hij strikt genomen niet onwettig zou verblijven. Betrokkene verbleef wel degelijk onwettig op het Belgisch grondgebied daar alle lopende (en schorsende) procedures negatief afgesloten waren, de laatste reeds op 30.10.2017. Ook het gezinsleven van betrokkene vormde geen reden om aan te nemen dat betrokkene gedoogd werd. Zijn zoon, op wiens legale verblijf betrokkene zich baseert, beschikt niet over enig verblijfsrecht. Zijn zoon heeft op geen enkele moment onbeperkt verblijfsrecht of zelfs maar tijdelijk verblijfsrecht gehad en dit tot op heden. In de periode waarin betrokkene meent dat hij gedoogd werd, was zijn zoon evenmin in het bezit van enig recht op verblijf. Bovendien dienen we op te merken dat zelfs indien betrokkene strikt genomen niet in onwettig verblijf zou geweest zijn, dit element een terugkeer naar zijn land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt.

Daarna motiveert verweerder nog verder waarom volgens hem het familieleven van verzoeker in België, met zijn partner mevrouw A. M. W. S. (...), die over een F-kaart beschikt en met hun gemeenschappelijke zoon A. C. N. (...), geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

2.

Verzoeker stelt vast dat verweerders beslissing volstrekt tegenstrijdig is.

Enerzijds stelt verweerder dat hij tegelijk met de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten aflevert omdat het eerder bevel van 30.03.2017 (en niet van 28.11.2017 zoals verweerder onterecht stelt) vernietigd werd omdat verweerder rekening moest houden met het familiaal leven van verzoeker.

Anderzijds doet verweerder in de daarna volgende alinea zijn uiterste best om uit te leggen waarom het niet afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, niet betekent dat verweerder verzoeker intussen zou gedogen.

Verzoeker herinnert er echter aan dat uw Raad in zijn arrest van 30.03.2020 met nummer 234.621, uitgesproken tussen dezelfde partijen omtrent een eerdere beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet, geoordeeld heeft dat het uitblijven van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker moet worden

geïnterpreteerd als een gedogen, temeer aangezien het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een wettelijke verplichting is ten aanzien van een vreemdeling wiens asielpprocedure negatief werd afgesloten.

Uw Raad oordeelde ter zake in het vermelde arrest (blz. 9, laatste alinea), met gezag van gewijsde:

"De Raad merkt in dit kader nog op dat zijn vernietigingsarresten gezag van gewijsde hebben en dat dit gezag van gewijsde is verbonden met de concrete vernietigingsmotieven die de Raad heeft gehanteerd. De verweerder diende zodoende, om gevolg te geven aan het vernietigingsarrest nr. 198 005, rekening te houden met verzoekers familiaal leven. De verweerder is vrij om te kiezen hoe hij zijn verplichting om het gezag van gewijsde te respecteren precies invult. Zo kan de verweerder beslissen om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, waarbij dan uiteraard wel rekening moet worden gehouden met het familiaal leven van de verzoeker in België. De verweerder kan echter ook beslissen om, gelet op het familiaal leven dat de verzoeker in België heeft ontplooid, geen nieuw bevel meer af te geven. Het is dan ook niet geheel ondenkbaar dat het stilzitten van het bestuur, door ondanks verzoekers onregelmatige verblijf geen bevel meer af te leveren, verband houdt met de vernietigingsmotieven die de Raad heeft gehanteerd. Aangezien artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 52/5, §1, van diezelfde wet, in principe voorziet in een verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling wiens asielpprocedure is beëindigd en die geen legaal 'verblijf meer heeft, en gelet op het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 198 005, kan in het voorliggend geval wel degelijk van een gedoogsituatie worden gesproken.

Uw Raad heeft dus reeds geoordeeld dat verweerder door het niet afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten na het arrest met nummer 198.005, het verblijf van verzoeker gedoogd heeft. Deze uitspraak heeft gezag van gewijsde (verweerder heeft geen cassatieberoep aangetekend tegen het arrest).

Zodoende schendt verweerder het gezag van gewijsde van dit arrest met nummer 234.621 daar waar hij tracht uit te leggen waarom zijn stilzitten niet mag worden gelijkgesteld met het gedogen van verzoekers verblijf.

Uw Raad vervolgde in het arrest 234.621 nog:

"De verzoeker mag immers van de verweerder verwachten dat deze het gezag van gewijsde van liet voormelde vernietigingsarrest respecteert en hij kan er, gelet op hetgeen voorafgaat, vanuit gaan dat de verweerder, net omwille van de vernietigingsgrond die de Raad heeft gehanteerd, er bewust voor heeft geopteerd om hem geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer af te geven."

Uit het gedogen kan enkel maar worden opgemaakt dat verweerder erkende dat verzoeker een familieleven had opgebouwd dat minstens impliciet bescherming verdiende. Het gaat daarbij om een impliciete erkenning van het feit dat verzoekers familie-en gezinsleven beschermd moest worden ingevolge het respect voor art. 8 EVRM en het art. 7 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, zoals uw Raad met gezag van gewijsde argumenteerde in het arrest met nummer 234.621, kan uit het niet-afleveren van een nieuw bevel na het vernietigingsarrest van 16.01.2018 met nummer 198.005, enkel maar worden afgeleid dat verweerder achtte dat dit niet mogelijk was gelet op de motieven van dit arrest met nummer 198.005.

Dit arrest werd opgemaakt na een louter schriftelijke procedure, zodat de beschikking moet worden nagekeken om de motieven te kennen. In die beschikking van 15.12.2017 wordt duidelijk verwezen naar een schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Het luidt daarin, dus ook met gezag van gewijsde:

« Il peut donc être constaté que la partie défenderesse était au courant du fait que la partie requérante mène une « vie familiale » en Belgique. Force est de constater, au regard de l'article 74/13, qu'il ne ressort pas des pièces du dossier administratif ou de la décision attaquée elle-même que la partie défenderesse a pris en considération des éléments de la vie familiale dont elle avait connaissance lors de la prise de la décision. Il convient donc d'annuler la décision attaquée pour violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. »

Het artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt dat verweerder, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering van vreemdeling zonder verblijfsrecht, moet rekening houden met (onder meer) diens

gezins- en familielevens. Dit artikel werd ingevoerd bij wet van 19.12.2012. Deze wet werd ingevoerd ter uitvoering van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (kortweg: Terugkeerrichtlijn). Het artikel 74/13 Vreemdelingenwet betreft inderdaad de omzetting van het artikel 5 van deze Terugkeerrichtlijn, waarin eveneens uitdrukkelijk wordt verwezen naar het gezins- en familieleven waarmee dient te worden rekening gehouden bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn. In overweging 22 van deze richtlijn luidt het:

Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.

In overweging 24 van de richtlijn wordt bovendien gesteld:

In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.

Met andere woorden blijkt hieruit dat het begrip "gezins- en familieleven" uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet dezelfde betekenis heeft als in art. 8 EVRM en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest 234.621 met gezag van gewijsde vastgesteld dat het niet-afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker na het arrest met nummer 198.005 (hoewel dit nochtans verplicht was op grond van art. 7 en art. 52/3, §1 Vreemdelingenwet) verband hield met de motieven van dit arrest met nummer 198.005. Deze motieven betroffen het "gezins- en familiaal leven" van verzoeker, in de zin van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet, en dus ook in de zin van het artikel 8 EVRM en het artikel 7 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zodoende blijkt dus dat verweerder zelf, impliciet maar zeker, door het niet afleveren van een nieuw bevel sinds de vernietiging van het eerder bevel van 30.03.2017 in het arrest van 18.01.2018, dat dus dateert van ruim twee jaar voor het nemen van de thans bestreden beslissing van 20.04.2020, heeft geoordeeld dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat anders zijn recht gezins- en familieleven zou worden geschonden.

Bijgevolg kan verweerder ook niet worden gevolgd in de thans bestreden beslissing waar hij stelt dat, zelfs indien hij het verblijf van verzoeker al die tijd zou hebben gedoogd, dit nog niet betekent dat verzoeker niet naar Kameroen zou kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post en dat dit geen schending van het artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Door zo te argumenteren is hij tegenstrijdig met zijn eigen stilzitten sinds 18.01.2018, waarvan uw Raad met gezag van gewijsde in het arrest met nummer 234.621 oordeelde dat het niet anders kon dan dat dit was ingegeven door het voornemen van verweerder om de motieven van het vernietigingsarrest met nummer 198.005 te respecteren.

Bovendien is de tegenstrijdigheid des te opvallender aangezien verweerder de thans bestreden beslissing niet laat vergezellen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het voornemen van verweerder om verzoekers gezins- en familieleven te respecteren, verder wordt benadrukt. Meer nog, verweerder bevestigt dit expliciet in de bestreden beslissing:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) afgeleverd op 28.11.2017 werd op 18.01.2018 vernietigd omdat er geen rekening gehouden werd met het familiaal leven van betrokkene. Huidige beslissing gaat dan ook niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten "

Dergelijke tegenstrijdigheid maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht, in samenhang met het gezag van gewijsde.

Het enig middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager van zijn kant heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker werpt op dat de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig zijn waar enerzijds wordt gemotiveerd dat de huidige bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten (omdat een eerder bevel van 30 maart 2017 werd vernietigd omdat de verweerder rekening moest houden met het familiaal leven van de verzoeker) en waar anderzijds wordt uiteengezet waarom het niet afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten niet betekent dat de verweerder de verzoeker intussen zou gedogen.

De verzoeker viseert met deze kritiek de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.10.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) afgeleverd op 28.11.2017 werd op 18.01.2018 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat er geen rekening gehouden werd met het familiaal leven van betrokkene. Huidige beslissing gaat dan ook niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De bevoegde dienst zal overgaan tot de aflevering van een nieuwe beslissing 13qq.”

En:

“Betrokkene beroept zich dus op het feit dat hij gedoogd zou zijn in België in de periode vanaf 18.01.2018. Allereerst merken we op dat dit een zeer korte periode betreft. In deze periode was betrokkene niet in het bezit van enig proceduredocument dat zou kunnen leiden tot de overtuiging dat hij strikt genomen niet onwettig zou verblijven. Betrokkene verbleef wel degelijk onwettig op het Belgische grondgebied daar alle lopende (en schorsende) procedures negatief afgesloten waren, de laatste reeds op 30.10.2017. Ook het gezinsleven van betrokkene vormde geen reden om aan te nemen dat betrokkene gedoogd werd. Zijn zoon, op wiens legale verblijf betrokkene zich baseert, beschikt niet over enig verblijfsrecht. Zijn zoon heeft op geen enkel moment onbepaald verblijfsrecht of zelfs maar tijdelijk verblijfsrecht gehad en dit tot op heden. In de periode waarin betrokkene meent dat hij gedoogd werd, was zijn zoon evenmin in het bezit van enig recht op verblijf.”

De verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de voormelde motieven van de bestreden beslissing. Het klopt dat de gemachtigde in de huidige bestreden beslissing aangeeft dat deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, maar anderzijds gaat de verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde onmiddellijk daaropvolgend het voornemen kenbaar maakt dat de bevoegde dienst opnieuw een “bevel om het grondgebied te verlaten (13qq)” zal afleveren aan de verzoeker. Op 21 april 2020, dit is daags na huidige bestreden beslissing, nam het bevoegde bestuur ten aanzien van de verzoeker ook effectief een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). In de bestreden beslissing kan derhalve, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins worden gelezen dat na de vernietiging van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies d.d. 30 maart 2017) geen nieuw bevel (bijlage 13quinquies) zal worden afgeleverd aan de verzoeker. In tegendeel, er wordt uitdrukkelijk gesteld dat er na de vernietiging van de vorige bijlage 13quinquies (om reden dat er geen rekening werd gehouden met het familiaal leven van de verzoeker), door de bevoegde dienst thans wel een nieuwe bijlage 13quinquies zal worden afgeleverd.

De kritiek van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag, zodat niet blijkt dat de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing elkaar zouden tegen spreken.

De verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde schendt van 's Raads arrest nr. 234 621 van 30 maart 2020.

Op 30 maart 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd vernietigd door de Raad bij arrest met nummer 198 005 van 16 januari 2018 op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omdat geen rekening werd gehouden met het familieleven van de verzoeker in België.

Volgens de verzoeker blijkt uit 's Raad nr. 234 621 van 30 maart 2020 dat het uitblijven van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van hem aanzien moet worden als een gedogen van zijn illegaal verblijf. Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten is immers een wettelijke verplichting ten aanzien van de vreemdeling wiens asielprocedure negatief werd afgesloten. De

verzoeker merkt op dat er tegen dit arrest van de Raad geen cassatieberoep werd ingediend. De verzoeker meent dat het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad wordt geschonden omdat de verweerder tracht uit te leggen waarom zijn stilzitten niet mag worden gelijkgesteld met het gedogen van verzoekers verblijf. Daarnaast werpt de verzoeker op dat uit het gedogen van zijn verblijf na 's Raad arrest met nummer 198 005 van 16 januari 2018 dient te worden afgeleid dat hij een familieleven had opgebouwd dat impliciet bescherming verdiende.

De Raad oordeelde in zijn arrest met nummer 234 621 van 30 maart 2020 als volgt:

“(…)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Op 19 juni 2018 heeft de verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde oordeelde in casu, in het algemeen, dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk is. Vervolgens gaat de gemachtigde concreet in op de in de aanvraag naar voor geschoven elementen en zet hij voor elk element apart uiteen waarom dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag als eerste element ter ondersteuning van de 'buitengewone omstandigheden' het volgende naar voor heeft gebracht:

"Als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in te dienen in België, wijst mijn cliënt naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18.01.2018, met nummer 198.005, waarin het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker was betekend na de negatieve afsluiting van zijn asielprocedure, werd vernietigd. De determinerende overweging van de Raad was dat verzoeker samenwoonde met een vrouw die een F-kaart heeft, en met wie hij samen een minderjarig kind heeft, zodat verzoeker een familieleven heeft opgebouwd in België, waarmee rekening dient te worden gehouden. Aan verzoeker werd intussen geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer betekend, zodat hij gedoogd wordt op het grondgebied en er strikt genomen niet onwettig verblijft, zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats."

De verzoeker heeft aldus in zijn aanvraag in hoofddorde naar voor gebracht dat hij zijn aanvraag in België moet kunnen indienen omdat zijn verblijf op het grondgebied, nadat het bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad werd vernietigd omdat er geen rekening was gehouden met het familieleven met zijn partner en hun minderjarig kind, gedoogd werd aangezien er sindsdien geen bevel om het grondgebied te verlaten meer werd afgeleverd.

De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij gedoogd wordt op het grondgebied en er dus strikt genomen niet onwettig zou verblijven zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats. Betrokkene verwijst in dit kader naar de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) van 28.11.2017 omdat er bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezinsleven. Echter, het loutere feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken door onze diensten op 26.01.2018 is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft de intrekking van het bevel om het grondgebied niet tot gevolg dat het verblijf van betrokkene wettig werd. Integendeel, betrokkene verblijft illegaal in België na het afsluiten van zijn asielprocedure op 30.10.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De gemachtigde heeft de essentie van het door de verzoeker gehuldigde standpunt aldus correct samengevat in de eerste twee zinnen van de hierboven geciteerde motivering. Samen met de verzoeker dient echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde vervolgens bij zijn concrete beoordeling omtrent dit specifieke element, niet van de juiste feitelijke gegevens vertrekt. De gemachtigde heeft het immers uitsluitend over een intrekking (d.d. 26 januari 2018) van het bevel om het grondgebied te verlaten, en niet over de werkelijke argumentatie van de verzoeker die de vernietiging door de Raad betrof.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier geen dergelijke intrekkingsbeslissing van 26 januari 2018 kan worden teruggevonden. Er is wel een Franstalige nota van 12 mei 2017, waarbij een attaché om de intrekking vraagt, maar een formele intrekkingsbeslissing is niet terug te vinden in het administratief dossier.

In het administratief dossier bevinden zich integendeel wel meerdere afschriften van het arrest van de Raad met nr. 198.005 van 16 januari 2018 en de bijbehorende beschikking, in het kader van de louter schriftelijke procedure, van 15 december 2017. Hieruit blijkt dat de Raad inderdaad is overgegaan tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 30 maart 2017 omdat er, in weerwil van het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, geen rekening werd gehouden met de elementen van verzoekers familieleven waarvan de gemachtigde nochtans kennis had.

De motieven als waarom een “intrekking van het bevel” niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, zijn dan ook niet enkel naast de kwestie, maar zij vertrekken bovendien ook van een foute voorstelling van de feiten.

Aangezien de gemachtigde enkel concreet motiveert inzake een “intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten” en er geen enkel motief wordt gewijd aan het werkelijk aangevoerde element, met name de gedoogsituatie die blijkt uit het stilzitten van het bestuur na het met redenen omklede vernietigingsarrest nr. 198 005 van 16 januari 2017, dient tevens te worden vastgesteld dat de gemachtigde de feitelijke gegevens waarop de (ontvankelijkheid van de) verblijfsaanvraag in belangrijke mate berustte, niet correct heeft beoordeeld. Het motief dat de verzoeker “wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten” doet hieraan geen afbreuk. Ook dit motief maakt volkomen abstractie enerzijds van de redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd, met name het verzuim om rekening te houden met verzoekers familiaal leven, en anderzijds van het in de aanvraag naar voor gebrachte argument dat de gedoogsituatie blijkt uit het feit dat na deze met reden omklede vernietiging geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

De Raad merkt in dit kader nog op dat zijn vernietigingsarresten gezag van gewijsde hebben en dat dit gezag van gewijsde is verbonden met de concrete vernietigingsmotieven die de Raad heeft gehanteerd. De verweerder diende zodoende, om gevolg te geven aan het vernietigingsarrest nr. 198 005, rekening te houden met verzoekers familiaal leven. De verweerder is vrij om te kiezen hoe hij zijn verplichting om het gezag van gewijsde te respecteren precies invult. Zo kan de verweerder beslissen om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, waarbij dan uiteraard wel rekening moet worden gehouden met het familiaal leven van de verzoeker in België. De verweerder kan echter ook beslissen om, gelet op het familiaal leven dat de verzoeker in België heeft ontplooid, geen nieuw bevel meer af te geven. Het is dan ook niet geheel ondenkbaar dat het stilzitten van het bestuur, door ondanks verzoekers onregelmatige verblijf geen bevel meer af te leveren, verband houdt met de vernietigingsmotieven die de Raad heeft gehanteerd. Aangezien artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 52/3, §1, van diezelfde wet, in principe voorziet in een verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling wiens asielprocedure is beëindigd en die geen legaal verblijf meer heeft, en gelet op het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 198 005, kan in het voorliggend geval wel degelijk van een gedoogsituatie worden gesproken.

Uiteraard is het zo dat deze gedoogsituatie verzoekers verblijf nog niet wettigt. Van het “gedogen” van een welbepaalde situatie is immers slechts sprake wanneer deze situatie op zich niet wettig is. Bovendien is er een verschil tussen de situatie van de verzoeker, wiens vorig bevel werd vernietigd om redenen die verband houden met zijn familiaal leven en aan wie nadien geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer werd afgeleverd niettegenstaande zijn onregelmatige verblijfsituatie niet was gewijzigd, en die van andere vreemdelingen die in onregelmatig verblijf zijn zonder dat het bestuur hen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven. De verzoeker mag immers van de verweerder verwachten dat deze het gezag van gewijsde van het voormelde vernietigingsarrest respecteert en hij kan er, gelet op hetgeen voorafgaat, vanuit gaan dat de verweerder, net omwille van de vernietigingsgrond die de Raad heeft gehanteerd, er bewust voor heeft geopteerd om hem geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer af te geven.

De verzoeker voert ook terecht aan dat het motief dat “de intrekking” van het bevel zijn verblijf niet wettigt, niet relevant is in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is immers net de essentie van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zij wordt ingediend om een onwettig verblijf te regulariseren.

*Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.
(...)”*

Aldus heeft de Raad de vorige onontvankelijkheidsbeslissing vernietigd omdat zij de materiële motiveringsplicht schond, daar waar de gemachtigde bij zijn concrete beoordeling omtrent de in de aanvraag aangevoerde gedoogsituatie tengevolge de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2017 (cf. RvV 16 januari 2018, nr. 198 005) niet van de juiste feitelijke gegevens vertrekt. De ondeugdelijke motivering bestond erin dat de gemachtigde uitsluitend motiveert over een intrekking (d.d. 26 januari 2018) van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2017, en niet over de werkelijke argumentatie in de aanvraag van de verzoeker, nl. de gedoogsituatie die blijkt uit het stilzitten van het bestuur na het met redenen omklede arrest nr. 198 005 van 16 januari 2017 waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2017 werd vernietigd. De Raad stelt voorts vast dat in het administratief dossier geen intrekking van dit bevel is terug te vinden, doch wel verschillende afschriften van het arrest nr. 198 005 van 16 januari 2018 waarbij dit bevel werd vernietigd. De Raad is daarom van oordeel dat de motieven, als waarom een *“intrekking van het bevel”* niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, niet enkel naast de kwestie zijn, maar dat zij bovendien ook vertrekken van een foute voorstelling van de feiten. Aangezien er geen enkel motief wordt gewijd aan het werkelijk door de verzoeker aangevoerde element, stelt de Raad tevens vast dat de gemachtigde de feitelijke gegevens waarop de (ontvankelijkheid van de) verblijfsaanvraag in belangrijke mate berustte, niet correct heeft beoordeeld.

De thans bestreden beslissing bevat de volgende motieven inzake de gedoogsituatie die ontstond nadat het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2017 door de Raad werd vernietigd:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij gedoogd werd op het grondgebied en er dus strikt genomen niet onwettig zou verblijven zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats. Betrokkene verwijst in dit kader naar de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) van 28.11.2017 omdat er bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezinsleven. Echter, het loutere feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.01.2018 is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft de intrekking van het bevel om het grondgebied niet tot gevolg dat het verblijf van betrokkene wettig werd. Integendeel, betrokkene verblijft illegaal in België na het afsluiten van zijn asielpprocedure op 30.10.2017. Betrokkene beroept zich dus op het feit dat hij gedoogd zou zijn in België in de periode vanaf 18.01.2018. Allereerst merken we op dat dit een zeer korte periode betreft. In deze periode was betrokkene niet in het bezit van enig proceduredocument dat zou kunnen leiden tot de overtuiging dat hij strikt genomen niet onwettig zou verblijven. Betrokkene verbleef wel degelijk onwettig op het Belgische grondgebied daar alle lopende (en schorsende) procedures negatief afgesloten waren, de laatste reeds op 30.10.2017. Ook het gezinsleven van betrokkene vormde geen reden om aan te nemen dat betrokkene gedoogd werd. Zijn zoon, op wiens legale verblijf betrokkene zich baseert, beschikt niet over enig verblijfsrecht. Zijn zoon heeft op geen enkel moment onbeperkt verblijfsrecht of zelfs maar tijdelijk verblijfsrecht gehad en dit tot op heden. In de periode waarin betrokkene meent dat hij gedoogd werd, was zijn zoon evenmin in het bezit van enig recht op verblijf. Bovendien dienen we op te merken dat zelfs indien betrokkene strikt genomen niet in onwettig verblijf zou geweest zijn, dit element een terugkeer naar zijn land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat hij gedurende twee jaar dacht dat hij niet strikt onwettig zou verblijven in België een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Zeker gezien de vaststelling dat zijn zoon evenmin over enig verblijfsrecht beschikte in deze periode. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoeker mag er niet aan voorbijgaan dat de gemachtigde motiveerde dat de periode waarin hij gedoogd werd *“een zeer korte periode betreft”* en dat *“(b)etrokkene (...) niet aan(toont) waarom het feit dat hij gedurende twee jaar dacht dat hij niet strikt onwettig zou verblijven in België een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Zeker gezien de vaststelling dat zijn zoon evenmin over enig verblijfsrecht beschikte in deze periode. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* In tegenstelling tot de gebrekkige motivering die was opgenomen in de vorige onontvankelijkheidsbeslissing, bieden deze motieven wel degelijk een antwoord op de werkelijke argumentatie die in de aanvraag werd naar voor gebracht. De gemachtigde licht concreet toe waarom het desbetreffende element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid en geeft hiermee dus gevolg aan het gewijsde van 's Raads arrest nr. 234 621 van 30 maart 2020. De verzoeker gaat inhoudelijk niet verder op deze motivering in. Hij betwist niet dat zijn zoon evenmin over enig verblijfsrecht beschikte in de periode waarin zijn verblijf werd gedoogd en dat er niet werd aangetoond

waarom deze korte gedoogsituatie van twee jaar een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. De determinerende motieven om het desbetreffende element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden, blijven zodoende overeind.

De Raad merkt voorts op dat in het arrest nr. 234 621 niet kan worden gelezen dat het stilzitten van het bestuur na de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2017, niet anders kan betekenen dan dat het bestuur van oordeel was dat van de verzoeker niet kan worden verwacht dat hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst omdat anders het recht op gezins- en familielevens zou worden geschonden. De Raad heeft enkel gesteld dat het *“niet geheel ondenkbaar”* is *“dat het stilzitten van het bestuur, door ondanks verzoekers onregelmatige verblijf geen bevel meer af te leveren, verband houdt met de vernietigingsmotieven die de Raad heeft gehanteerd”*, waarna wordt uiteengezet dat er een verschil is *“tussen de situatie van de verzoeker, wiens vorig bevel werd vernietigd om redenen die verband houden met zijn familiaal leven en aan wie nadien geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer werd afgeleverd niettegenstaande zijn onregelmatige verblijfsituatie niet was gewijzigd, en die van andere vreemdelingen die in onregelmatig verblijf zijn zonder dat het bestuur hen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven”* nu de verzoeker mag verwachten dat de verweerder het gezag van gewijsde van het arrest nr. 198 005 respecteert en de verzoeker er kan *“vanuit gaan dat de verweerder, net omwille van de vernietigingsgrond die de Raad heeft gehanteerd, er bewust voor heeft geopteerd om hem geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer af te geven”*. Aldus heeft de Raad geenszins, noch expliciet, noch impliciet gesteld dat de verweerder geen nieuw bevel trof omdat deze van oordeel zou zijn geweest dat de verzoeker niet kon terugkeren naar diens land van herkomst omdat anders het recht op de bescherming van het gezins- en familielevens zou worden geschonden. De Raad heeft enkel gesteld dat de verzoeker kon uitgaan van de *“niet geheel ondenkbare”* situatie dat de verweerder *“omwille van de vernietigingsgrond die de Raad heeft gehanteerd, er bewust voor heeft geopteerd om hem geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer af te geven”*. De uiteindelijke vernietigingsgrond van 's Raads arrest nr. 234 621 bestaat er bovendien enkel in dat in de vorige beslissing omtrent verzoekers verblijfsaanvraag van 19 juni 2018 gebrekkig was gemotiveerd omdat er naast de kwestie en op grond van een onjuiste voorstelling van de feiten werd gemotiveerd omtrent een intrekking van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij bijkomend werd toegelicht dat ook het motief dat *“de intrekking”* van het bevel het verblijf niet wettigt, niet relevant is in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker de determinerende motieven van de thans bestreden beslissing over het hoofd ziet en dat hij in 's Raads arrest nr. 234 621 motieven leest die er niet in terug te vinden zijn. Het blijkt tevens dat met de thans bestreden beslissing wel degelijk gevolg werd gegeven aan de vernietigingsgronden van het voormelde arrest.

Een schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 234 621, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE